

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA

KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU

Broj: 06 0 K 004287 21 Kv 10

Novi Travnik, 11.03.2022. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudaca Senad Begović predsjednik vijeća, Stana Imamović i Nijaz Krnjić članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Sanele Nesimi, u postupku odlučivanja o zahtjevu punomoćnice osuđenog S.B., Mirne Avdibegović (tada Delalić) advokat iz Tuzle, za ponavljanje pravomoćno okončanog krivičnog postupka presudom ovoga suda broj 06 0 K 004287 12 K od 24.12.2013. godine, a nakon što je Vrhovni sud Federacije BiH rješenjem broj 06 0 K 004287 21 Kž 7 od 26.01.2022. godine ukinuo rješenje ovog suda broj 06 0 K 004287 20 Kv 9 od 30.08.2021.godine, po osnovu iz člana 346. stav 1. i 348. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH („Službene novine Federacije BiH“ broj 35/03, 37/03, 56/03, 78/04, 28/04, 55/06, 27/07, 53/07, 9/09, 12/10 i 8/13), dana 11.03.2022. godine donio je slijedeće:

RJEŠENJE

Odbija se kao neosnovan zahtjev punomoćnice osuđenog S.B. sin M. i majke M., rođena B., rođen .... godine u mjestu R., općina N.T., trenutno na izdržavanju kazne zatvora u Kaznionici G., R.H., JMBG: ... , oženjen, otac troje punoljetne djece, za ponavljanje pravomoćno okončanog krivičnog postupka presudom ovoga suda broj 06 0 K 004287 12 K od 24.12.2013. godine, koja je djelimično preinačena presudom Vrhovnog suda Federacije BiH broj 06 0 K 004287 14 Kž 3 od 25.02.2015. godine.

Obrazloženje

Zahtjevom od 15.05.2020. godine koji je za osuđenog S.B. podnijela punomoćnica Mirna Delalić (sada Avdibegović), advokat iz Tuzle, traži se ponavljanje pravomoćno okončanog krivičnog postupka presudom ovog suda broj 06 0 K 004287 12 K od 24.12.2013. godine, koja je djelimično preinačena presudom Vrhovnog suda Federacije BiH broj 06 0 K 004287 14 Kž 3 od 25.02.2015. godine i to samo u dijelu odluke o kaznenoj sankciji. Zahtjev je podnesen iz razloga propisanih članom 343. stav 1. tačka c.) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH. U bitnom navodi da je sin osuđenog Z.B. nakon pravomoćnosti presude saznao da A.P. iz T., koji nije saslušan u prethodnom postupku, ima određena saznanja o događaju od 30.09.2011. godine i da je na te okolnosti 11.03.2020. godine u njenoj kancelariji dao izjavu u pisanoj formi koja je i notarski ovjerena, da njegova saznanja mogu dovesti do oslobađanja osuđenog ili eventualno da bude osuđen po blažem krivičnom zakonu, da je u postupku koji je vođen pred ovim sudom odbrana osuđenog i na osnovu tada dostupnih dokaza, osporavala navode optužnice, da su svjedoku A.P. poznate nove okolnosti koje su se dešavale van objekta nakon kritičnog događaja i da ima posredna saznanja o događaju unutar objekta od saslušanog svjedoka V.Č. o čemu je 2019. godine upoznao sina osuđenog. Činjenice koje su poznate ovom svjedoku su na glavnom pretresu potvrdili i svjedoci A.S. i V.Č., ali ni prvostepeni i ni Vrhovni sud im

nisu poklonili vjeru, nego iskazima iz istrage. U tom pravcu navodi da je A.P. poznavao oštećenog Z.J. kao naprasitog i silnog čovjeka, da ga je vidio ispred objekta nakon ovog događaja i čuo da je konobarima rekao „ubio sam ono govno, dobro pazite šta pričate pred policijom, da ne bih i vas pobio“ te da im je prijetio da će im pobiti žene i djecu i cijelu familiju. Stoga smatra da bi se u ponovljenom postupku, saslušanjem ovog svjedoka moglo utvrditi da se događaj nije desio na način kako je to opisano u optužnici, nego da je na osuđenog prvi pucao oštećeni Z.J. i da ga je osuđeni ranio u samoodbrani ili pak u prekoračenju nužne odbrane, jer nije sporno da je i sam u tom događaju zadobio teške tjelesne povrede opasne po život, zbog čega smatra da su svjedoci A.S. i V.Č. na glavnom pretresu dali iskaze onako kako se događaj i desio i obrazložili zbog čega su u istrazi drugačije svjedočili, te kada se njihovi iskazi sa glavnog pretresa dovedu u vezu sa saznanjima A.P., očigledno je da se događaj desio upravo na način kako su ga opisali na glavnom pretresu a ne u istrazi, zbog čega bi saslušanje A.P. moglo imati odlučujući uticaj na drugačiju ocjenu iskaza tih svjedoka. Nadalje navodi da bi saslušanjem A.P. u ponovljenom postupku drugačije cijenjena i vjerodostojnost iskaza osuđenog S.B. koji nije sporio da je sa D.Š. i još nekoliko osoba došao u objekat kod oštećenog Z.J., ali ne sa namjerom da ga liši života nego da na miran način razriješe međusobne probleme, da je prilikom ulaska u objekat oštećeni već držao pištolj u ruci zbog čega ga je upozorio da nema pucanja, a ostalima rekao da legnu na pod, što su potvrdili svjedoci A.S. i V.Č., a što je nakon događaja od V.Č. saznao A.P., da je oštećeni ranio osuđenog u stomak i nanio mu tešku tjelesnu povredu od koje je jedva preživio i da je nakon toga uzvratio pucanj prema oštećenom, ali ga nije pogodio, čemu ide i prilog činjenica da je oštećeni sam izašao ispred objekta i rekao prisutnima da je ubio S.B., što je potvrdio i svjedok I.K. Upravo na ove okolnosti se i predlaže saslušanje novog svjedoka čime bi se otklonile sve sumnje koje su očito bile prisutne kod prvostepenog i Vrhovnog suda u pogledu valjanosti iskaza A.S. i V.Č. koje su dali na glavnom pretresu i radi pravičnosti postupka, i da bi se cjelokupna situacija mogla sagledati iz drugog ugla. Posebno radi utvrđenja bitne činjenice da li je kod osuđenog i ostalih koji su došli u objekat oštećenog postojao „prethodni dogovor“ i umišljaj osuđenog za počinjenje krivičnog djela ubistva, budući da na te okolnosti optužba nije izvela ni jedan dokaz, da od utvrđenja činjenice ko je prvi pucao zavisi da li je osuđeni pucao u samoodbrani ili prekoračenju nužne odbrane, ali da se u svakom slučaju ne može raditi o krivičnom djelu ubistva, jer ni za prvostepeni sud nije sporno (strana 25 obrazloženja presude), da je iz oružja koje je kod sebe imao osuđeni ispaljen samo jedan metak i nije pogodio oštećenog, zbog čega nije utvrđena ni činjenica ko je pucao u oštećenog. Posebno naglašava da je ostala nerazjašnjena činjenica zbog čega oštećeni nije odmah prevezen u bolnicu nego nakon više od sat vremena, što proizilazi iz medicinske dokumentacije, ali i iz iskaza M.B. koji je potvrdio da oštećeni nije želio izaći iz vozila, iz čega se može izvesti zaključak da je bio svjestan radnji koje je počinio prema osuđenom, misleći da ga je ubio, a što sve potvrđuje i novi svjedok A.P.. Kako odbrana osuđenog u toku postupka, niti njegova porodica, nije mogla znati za saznanja A.P., jer o tome nikome nije govorio, smatra da su ispunjene pretpostavke za ponavljanje pravomoćno okončanog postupka po osnovu člana 343. stav 1. tačka c.) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, jer je pravo optuženog i njegove odbrane da prikupljaju dokaze propisano odredbom člana 276. stav 2. tačka b.) Zakona o krivičnom postupku, koje je shodno odredbi člana 15. stav 1. istog zakona i člana 6. stav 3. tačka d.) Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, sud dužan cijeniti na isti način kao i dokaze tužilaštva. Iz navedenih razloga predlaže ovom sudu da usvoji zahtjev za ponavljanje krivičnog postupka protiv osuđenog S.B. u kome bi bio saslušan svjedok A.P. na okolnosti koje su iznesene u zahtjevu. Uz zahtjev dostavlja punomoć od

21.02.2020. godine i notarski ovjerenu izjavu A.P. od 11.03.2020. godine pod brojem OPU-OV-1368/20.

Iz sadržaja izjave svjedoka A.P. od 11.03.2020. godine proizilazi da je izjavu dao nakon razgovora sa sinom i braniteljicom osuđenog, nakon čega je odlučio da iznese svoja saznanja o kritičnom događaju. U bitnom navodi da je na dan kritičnog događaja bio u kafani „Kod S.“ koja je preko puta objekta u kome se desio kritični događaj, nakon što je čuo pucnje sa još nekim osobama, istrčao je vani i vidio oštećenog kako da iz svog objekta, nije primijetio da je ranjen i da je za ranjavanje saznao kasnije od osobe po nadimku „K.“, da je čuo da oštećeni govori: „Ubio sam ono govno, dobro pazite šta pričate pred policijom da ne bi i vas pobio“ da je ovo rekao svojim uposlenicima i prijetio da će im pobiti žene, djecu i svu familiju, da od ranije poznaje oštećenog koji je bio naprasit i silan čovjek, da nikome nije davao pardona i da je sve u životu rješavao silom i da mu je poznato da je bio u Legiji stranaca, da mu je V.Č., inače očevidac događaja unutar objekta, sljedećeg dana ispričao što se stvarno desilo unutar objekta. Između ostalog, da je i njega oštećeni odgurnuo i ispod rafe uzeo pištolj iz koga je pucao unutar objekta, da se V. sakrio ispod stola i nije vidio dalja dešavanja u objektu, da oštećeni nije htio izaći iz auta kada su ga dovukli u bolnicu i rekao da se osuđeni jednom izvukao u N.T., ali da je sada došao tamo gdje treba. Obrazložio je i razloge zbog čega nije ranije davao izjavu u vezi sa ovim događajem i pojasnio da ga policija nije pozivala, a da nije mislio da saznanja koja on ima, mogu biti od značaja za sam postupak, uz napomenu da ovu izjavu dao na molbu sina osuđenog, da je spreman je istu ponoviti pred sudom i da misli da bi ono što mu je rako, ponovio i V.Č..

Sušтина zahtjeva za ponavljanje postupka je da se događaj desio na način kako su to svjedoci V.Č. i A.S. opisali na glavnom pretresu, a ne u istrazi i da bi saslušanjem predloženog svjedoka A.P. bile otklonjene dileme koje je imalo sudeće vijeće ovoga suda i Vrhovni sud Federacije BiH u žalbenom postupku, jer bi odlučne činjenice bile utvrđene na drugačiji način i dovele do oslobađanja osuđenog ili eventualno suđenja po blažem krivičnom zakonu, jer je postupao u nužnoj odbrani ili prekoračenju nužne odbrane, budući da je na njega prvi pucao oštećeni i da je zadobio teške tjelesne povrede.

Presudom ovoga suda broj 06 0 K 004287 12 K od 24.12.2013. godine osuđeni je oglašen krivim za krivično djelo ubistva iz člana 166. stav 1. a u vezi sa članom Krivičnog zakona Federacije BiH za koje mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 8 godina. Odlučujući po žalbi branitelja, presudom Vrhovnog suda Federacije BiH broj 06 0 K 004287 14 Kž 3 od 25.02.2015. godine, prvostepena presuda je preinačena u odnosu na izrečenu krivično pravnu sankciju, tako da mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 7 godina. Ostale žalbene navode branitelja osuđenog i tužiteljstva, Vrhovni sud Federacije BiH je odbio kao neosnovane. Dakle, i žalbene navode u odnosu na bitne povrede odredaba krivičnog postupka, ocjenu provedenih dokaza i utvrđeno činjenično stanje. Kada je u pitanju ocjena iskaza svjedoka A.S. i V.Č., Vrhovni sud je prihvatio zaključak sedećeg vijeća koje nije poklonilo vjeru iskazima ovih svjedoka koje su dali na glavnom pretresu, jer ih je ocijenio nevjerodostojnim, nego iskazima iz istrage i za to dao jasne i konkretne razloge. Razloge prvostepenog suda za ne prihvatanje iskaza ovih svjedoka sa glavnog pretresa, nego iskaza iz istrage, u cijelosti je prihvatio i Vrhovni sud i u tom pravcu naveo da je prema odredbi člana 305. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, obaveza prvostepenog suda da kod postojanja prouriječnosti određenih dokaza, obrazloži njihovu vjerodostojnost i da je sudeće

vijeće, kada su u pitanju iskazi svjedoka Amela Saljihi i Vernesa Čančić iz istrage i glavnog pretresa, dalo jasno obrazloženje zbog čega su njihovi iskazi iz istrage vjerodostojni (strana 3 presude Vrhovnog suda od 25.02.2015. godine).

Članom 343. Zakona o krivičnom postupku propisani su uslovi za ponavljanje krivičnog postupka u korist osuđenog. Prema ovoj zakonskoj odredbi pravomoćno okončan krivični postupak se, između ostalog, može ponoviti i ako su iznesene nove činjenice ili budu predloženi novi dokazi, koji i pored dužne pažnje i opreza, nisu mogli biti predloženi na glavnom pretresu, pod uslovom da sami za sebe ili u vezi sa ranije izvedenim dokazima, mogu dovesti do oslobađanja osuđenog ili bi bio suđen po blažem krivičnom zakonu. Dakle, za ponavljanje postupka po ovom osnovu, moraju kumulativno biti ispunjena oba propisana uslova.

Odlučujući o zahtjevu za ponavljanje postupka ovaj sud je rješenjem od 17.06.2020. godine odbio zahtjev kao neosnovan, koje je povodom žalbe braniteljice osuđenog ukinuto rješenjem Vrhovnog suda Federacije BiH od 17.09.2020. godine, zbog počinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k.) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH i to isključivo iz razloga što nisu cijenjene činjenice i okolnosti u odnosu na to da li osuđeni i pored dužne pažnje i opreza, nije mogao predložiti saslušanje navedenog svjedoka na glavnom pretresu. Međutim, istim rješenjem odbijeni su žalbeni navodi da nije kojima se ukazivalo da ovo vijeće nije obrazložilo zbog čega iskaz svjedoka A.P. ne bi mogao dovesti do oslobađanja osuđenog ili do njegovog kažnjavanja po blažem krivičnom zakonu i da iskaz ovog svjedoka nije doveden u vezu sa dokazima koji su provedeni u toku krivičnog postupka. U tom rješenju (strana 2. četvrti pasus) Vrhovni sud navodi da „ iz obrazloženja pobijanog rješenja (strana 5.) slijedi da je prvostepeni sud iskaz svjedoka A.P. doveo u vezu sa dokazima koji su provedeni u toku krivičnog postupka, a potom naveo konkretne razloge zbog čega iskaz svjedoka A.P. ne bi mogao dovesti do oslobađanja osuđenog ili do njegovog kažnjavanja po blažem krivičnom zakonu i zbog toga nije prihvatio žalbeni navod da pobijano rješenje u tom dijelu ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, odnosno da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k.) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH.“). Na ovaj način Vrhovni sud prihvata stav ovog suda iz rješenja od 17.06.2020. godine da nije ispunjen jedan od 2 kumulativno propisana uslova iz člana 343. Zakona o krivičnom postupku.

Dakle, rješenjem Vrhovnog suda od 17.09.2020. godine rješenje ovoga suda od 17.06.2020. godine je ukinuo suda samo iz razloga što nisu cijenjeni navodi iz zahtjeva da li predloženi dokaz i pored dužne pažnje i opreza odbrane osuđenog, nije mogao biti predloženi na glavnom pretresu. Ništa drugo nije bilo sporno. Postupajući po uputama Vrhovnog suda iz rješenja od 17.09.2020. godine, rješenjem od 06.10.2020. godine otklonjene su povrede krivičnog postupka na koje je ukazao Vrhovni sud, ali je zahtjev je ponovo odbijen iz razloga koji su navedeni u tom rješenju. Međutim, Vrhovni sud rješenjem broj 06 0 K 004287 20 Kž 5 od 02.02.2021.godine i ovo rješenje ukinuo, nalazeći da ponovo nisu dati razlozi o odlučnim činjenicama u odnosu na to zašto smatra neprihvatljivim navode iz zahtjeva da i pored dužne pažnje i opreza, navedeni dokaz nije mogao biti predložen na glavnom pretresu i da je zbog toga ponovo počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k.) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH i naložio ovom sudu da u ponovljenom postupku otkloni navedenu bitnu povredu i donese pravilno i zakonito rješenje.

Nakon toga, rješenjem od 26.02.2021. godine zahtjev je ponovo odbijen, jer je vijeće ponovo zaključilo da nisu ispunjenje pretpostavke za ponavljanje postupka, ali je rješenjem broj 06 0 K 004287 20 KŽ 6 od 14.06.2021. godine i to rješenje ukinuto, ali sada iz sasvim drugih razloga. Prije svega, što nije obrazloženo zbog čega neposredna saznanja A.P. u vezi sa izjavom oštećenog Z.J. nakon izlaska iz ugostiteljskog objekta, kada se dovedu u vezu sa iskazima svjedoka A.S., V.Č. i I.K., nisu podobna da bi dovela do oslobađanja osuđenog ili osudu po blažem Krivičnom zakonu i što da nisu cijenjeni navodi da bi iskaz A.P. zajedno sa iskazima navedenih svjedoka i iskazom osuđenog, doveo do drugačijeg zaključka, odnosno da je kritične zgode prvi pucao oštećeni Z.J., što ovo vijeće nije obrazložilo da li je postojala namjera i umišljaj osuđenog da usmrti oštećenog i što nije dato obrazloženje zašto je oštećeni kritične zgode kod sebe imao oružje kojim je teško ranio osuđenog, te da je zbog navedenih propusta ponovo počinjena bitna povreda iz člana 312. stav 1. tačka k.) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH.

Ovaj sud je postupio po uputama Vrhovnog suda Federacije iz rješenja od 14.06.2021. godine i rješenjem broj 06 0 K 004287 21 Kv 9 od 30.08.2021. godine, ponovo cijenio saznanja A.P. u vezi sa izjavom oštećenog Z.J. nakon izlaska iz ugostiteljskog objekta i doveo ih u vezu sa iskazima svjedoka A.S., V.Č. i I.K. i zaključio da nije podoban da bi dovela do oslobađanja osuđenog ili osudu po blažem Krivičnom zakonu (iako je to učinjeno u rješenju od 17.06.2020. godine). U tom rješenju, a prema uputama Vrhovnog suda, ovo vijeće je dalo i svoj stav oko namjere i umišljaja osuđenog(iako je o tome odlučilo sudeće vijeće i njihov stav prihvatio Vrhovni sud u presudi od 25.02.2015. godine) i stav u vezi činjenice da je oštećeni kod sebe imao oružje i ponovo odbio prijedlog kao neosnovan. Međutim, i to rješenje je ukinuto rješenjem od 26.01.2022.godine zbog počinjenih bitnih povreda krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH i člana 312. stav 2. u vezi sa članom 331.a. stav 4. istog zakona.

Prvi razlog za ukidanje je što nisu cijenjene činjenice i okolnosti iz zahtjeva za ponavljanje postupka o neposrednim saznanja svjedoka A.P. o onome što je oštećeni Z.J. izjavio nakon izlaska iz ugostiteljskog objekta i što značaj tih činjenica nije cijenjen u vezi iskazima svjedoka sa glavnog pretresa A.S. i V.Č. i iskazom svjedoka I.K. i drugim dokazima (iako je o tome odlučeno u prethodnom rješenju ovoga suda od 30.08.2021. godine). Naime, u odnosu ta saznanja svjedok A.P. je izjavio da je nakon što je izašao iz susjednog ugostiteljskog objekta, sa još nekim licima (ne navodi imena tih lica) vidio i čuo oštećenog ispred objekta u kome se prethodno desio kritični događaj da govori: „Ubio sam ono govno, dobro pazite šta pričate pred policijom da ne bi i vas pobio“ i da je i svojim uposlenicima prijetio da će im pobiti žene, djecu i svu familiju. Međutim, svjedoci A.S. i V.Č. u iskazima iz istrage niti na glavnom potresu se na te okolnosti nisu izjašnjavali, nego samo o onome što se dešavalo prije ulaska maskiranih osoba u objekt, odnosno da su čuli pucnjavu ispred objekta nakon čega je u objekat ušlo 5-6 maskiranih osoba, da je u tom momentu oštećeni sjedio za stolom, bez oružja u rukama, da je prva osoba koja je ušla u objekat pucala u oštećenog i pogodila ga u predjelu stomaka i da je oštećeni nakon toga iz svog pištolja pucao u njihovom pravcu. Ove navode je u bitnom potvrdio i svjedok I.K. koji je izjavio da je kritične zgode bio u ugostiteljskom objektu na P. vlasništvo S.M. sa vlasnikom tog objekta i I.B. u čijoj se blizini nalazio i objekat oštećenog Z.J., da je u jednom momentu čuo neko tupkanje, da je pomislio da djeca bacaju kamenje, da bi odmah zatim čuo pucnjavu i to više njih slabijih i jačih i da je imao osjećaj da meci idu i prema njima, da

je bilo pojedinačne pucnjave iz pištolja i druge pucnjave čak i rafalne, zbog čega su iz bašte ušli u objekat u kome su se sakrili ispod stolova i iza šanka gdje su ostali dok se pucnjava nije smirila, da je neposredno iza toga došao konobar iz susjednog objekta koga poznaju po nadimku „P.“ koji im je rekao „ubiše Z., pomozite“, a na njihov upit ko je ubio, odgovorio da ne zna, nakon čega je otišao u objekat oštećenog u kome nije nikoga zatekao, da je dozivao oštećenog i predstavio se kao „M.“, da ga je pitao je li živ i predložio da siđe, da oštećeni vjerovatno nije smio odmah sići, ali je kasnije ipak lagano sišao i sa sobom nosio automatsku pušku „Hekler“, da mu je oštećeni rekao da je ranjen i da je ispod rebara vidio jednu malu krvavu rupicu, te je pozvao vlasnika drugog objekta radi preveza, a u međuvremenu je došao inspektor M.B., nakon čega je oštećeni rekao da je ubio S. i da leži dole.

Međutim, svjedoci A.S. i V.Č. su na glavnom pretresu promijenili iskaze, ali ne i u odnosu na događanja nakon izlaska oštećenog ispred objekta, nego na činjenicu ko je prvi pucao u objektu. Svjedok A.S. je pojašnjavajući zbog čega mijenja iskaz, rekao da mu je tu noć oštećeni prijetio da mora reći da je prvi pucao S.B.. Međutim, nije sporno, što proizilazi iz spisa, da je oštećeni preminuo 04.10.2021. godine, a svjedok A.S. je iskaz u istrazi dao 21.10.2021. godine, pa da mu je oštećeni zaista i prijetio, njegovom smrću koja je nastupila prije davanja iskaza u istrazi, prijetnje su prestale, zbog čeg i ovo vijeće njegov iskaz sa glavnog potresa i razloge za to, ne prihvata vjerodostojnim. Pored toga, svjedok V.Č. ni u istrazi niti na glavnom pretresu ne spominje da je čuo bilo kakve prijetnje oštećenog upućene svojim uposlenicima, pa ni svjedoku A.S.. Ni svjedok I.K. nije potvrdio navode A.S. i A.P. Naprotiv, tvrdi da je teško ranjenog oštećenog zatekao u objektu i nije se izjašnjavao u bilo kakvim prijetnjama od strane koje je eventualno uputo svjedoku A.S., drugim uposlenicima niti bilo kome drugom.

Nije sporno da je oštećeni nakon što ranjen i sam pucao u pravcu maskiranih osoba. Međutim, činjenice da je u njegov objekat iznenada došlo više naoružanih i maskiranih osoba, da je došlo do pucnjave u kojoj je ranjen iz vatrenog oružja od kojih povreda je i umro 04.10.2011. godine i da je pucao i osuđeni, nisu ničim doveden u pitanje. Stoga, sve i da je tačno da je nakon što je zadobio teške tjelesne povrede ispred objekta izjavio da je ubio osuđenog, takva reakcija napadnutog čovjeka od strane više naoružanih i maskiranih osoba, nije neočekivana. Međutim, ponovo valja naglasiti da tu činjenicu nisu potvrdili V.Č. niti I.K. koji je oštećenog zatekao u objektu i da je ga je o ranjavanju oštećenog obavijestio A.S. Iz navedenih razloga pojedinačne izjave A.P., A.S., V.Č. i I.K., niti kada se one dovedu u međusobnu vezu i u vezu sa drugim izvedenim dokazima, ne bi dovele do bitno drugačijeg činjeničnog stanja, odnosno do oslobađajuće presude niti kažnjavanja po blažen krivičnom zakonu.

Drugi razlog za ukidanje prethodnog rješenja ovog suda je što nisu cijenjeni navodi iz izjave A.P. o saznanjima koje mu je ispričao svjedok V.Č. nerednog dana nakon kritičnog događaja (posredna saznanja) i što ta saznanja nisu dovedena u vezu sa iskazima A.S. i V.Č. datih na glavnom pretresu. U tom pravcu A.P. u izjavi od 11.03.2020. godine navodi da je po njegovom sjećanju, dan nakon kritičnog događaja, pričao sa V.Č. o kritičnom događaju i da mu je rekao da je vidio osobe koje su ušle u kefanu, da je bila galama i da su govorili da se ne puca, da ga njega oštećeni odgurnuo, zatim uzeo pištolj i prvi pucao u pravcu lica koja su ušla u objekat, a kasnije se ispostavilo da je pucao u osuđenog i da je tek iza toga nastala pucnjava u objektu, da se sakrio ispod stola i više ništa nije vidio. Suština ovog dijela iskaza A.S. je da je oštećeni prvi pucao na osuđenog, na čemu punomoćnica osuđenog zasniva tezu da je osuđeni postupao u nužnoj odbrani ili prekoračenju nužne odbrane. Međutim, na ovu

okolnosti saslušani su A.S. koji je toga dana radio kao konobar u objektu oštećenog i V.Č. koji kao gost bio objektu i sjedio za oštećenim za istim stolom. Dakle, samo su njih dvojica bili očevdci kritičnog događaja. U istrazi su jasno opisali momenat početka pucanja i saglasno izjavili da je prva pucala maskirana soba koja je prva ušla u objekat, a tek iza toga i oštećeni iz svog pištolja. Tako je A.S. na zapisnik iz istrage od 21.10.2011. godine izjavio da je čuo pucnjavu ispred ugostiteljskog objekta, viku i galamu, da je više osoba obučenih u crnu odjeću, sa „fantomkama“ na glavi, ušlo u objekat, da je osoba koja je prva ušla u objekat u ruci dražila pištolj bijele boje i prva pucala prema oštećenom, koji je nakon prvog pucnja ustao iza stola, zaprepašteno digao ruke i povikao “ meni ste ovamo došli, šta vam je p.... jedne“, da oštećenog prvi metak nije pogodio ali drugi jeste i to u predjelu stomaka, ali kako je bio jak, iako teško povrijeđen, uzeo je svoj pištolj i pucao u pravu maskiranih osoba. Detaljno je opisao i šta je u tom momentu radio i svjedok V.Č.. Međutim, na glavnom pretesnu je izmijenio iskaz i izjavio da je prvi pucao oštećeni i obrazložio da je u istrazi morao reći drugačije jer mu je, iako ranjen, oštećeni zaprijetio da mu nema djece i da mora reći da je osuđeni prvi pucao na njega. Međutim, kako je već navedeno, u vrijeme davanja iskaza u istrazi, eventualna prijetnja svjedoku je prestala, jer je oštećeni umro prije 04.10.2011. godine. Ali, iako je bio prisutan u objektu, V.Č. nije potvrdio navode A.S. o prijetnjama oštećenog, čak ni u izmijenjenom iskazu na glavnom pretesu. Naime, u iskazu od 28.10.2011. godine svjedok V.Č. u odnosu na činjenicu kako je došlo do pucnjave u objektu i ko je prvi pucao, je dao identičan iskaz kao i svjedok A.S. Između ostalog i da je prema stolu za kojim je sjedio sa oštećenim, prva zapucala maskirana osoba koja je prva ušla u objekat i to iz oružja zvani „kolutaš“, da prvi metak nije pogodio oštećenog, ali drugi jeste. Na glavnom pretresu je u tom dijelu izmijenio iskaz, izjavivši da je prvi zapucao oštećeni, a razlog za izmjenu iskaza je obrazložio što su mu se vremenom poslagale kockice i da ima sposobnost da se bolje sjeća ranijih događaja nego onih od prije 5 dana. Što se tiče vjerodostojnosti iskaza svjedoka V.Č. sa glavnog pretresa i činjenica o kritičnom događaju koje dan kasnije prenio svjedoku A.P., a koje su oprečne iskazu iz istrage (28.10.2011. godine), ovo vijeće nije poklonilo vjeru tom iskazu niti saznanjima koja je prenio svjedoku A.P. jer je na glavnom pretresu izjavio da ima moć da se bolje sjeća ranijih događaja, zbog čega nije jasno kako je onda moguće da je kritični događaj sutradan, opisao na isti način kao na glavnom pretresu koji je održan 26.06.2012.godine, dakle 9 mjeseci od kritičnog događaja. Pri čemu ovo vijeće ponovo ukazuje na dio iskaza svjedoka I.K. koji je potvrdio da je odmah nakon što se stišala galama i pucnjava u objektu oštećenog, do njega i društva sa kojim je bio u susjednom objektu, došao konobar iz objekta oštećenog, koga poznaje po nadimku „P“ i rekao im „ubiše Z., pomozite“, a na njihov upit ko ga je ubio, odgovorio da ne zna. Dakle, osoba koja mu je to saopštila je svjedok A.S., što proizilazi iz iskaza Ismeta Kurtešević dat na glavnom pretresu 29.06.2012. godine koji je izjavio da osobu pod nadimkom „P.“ poznaje jer radi kao konobar u objektu oštećenog, a nije sporno da je svjedok A.S. i kritične zgrade radio kao konobar u objekta oštećenog. Iz iskaza I.K. ne proizilazi da mu je A.S. bilo šta govorio o tom kako je došlo do pucnjave, ko je prvi pucao, nego samo rekao „ubiše Z“. Pored toga svjedok I.K. je izjavio da je u objekta zatekao teško ranjenog oštećenog i kada je i ko ga prevezao u bolnicu, i nije pominjao bilo kakve prijetnje van ni unutar objekta. Stoga iskaz svjedoka A.P., sam za sebe, niti kada se dovede u vezu sa iskazima A.S. i V.Č. sa glavnog pretresa, ne bi promijenio činjenicu da je u oštećenog prvo pucala jedna maskirana osoba sa dva metka i da ga je drugi metak pogodio u predjelu stomaka i da je oštećeni tek iza toga pucao u pravcu maskiranih osoba. Ovu činjenicu je, poklanjajući vjeru iskazima A.S. i V.Č. iz istrage, dovodeći ih u vezu sa iskazima drugih saslušanih svjedoka i sadržajem materijalnim dokaza, utvrdilo sudeće

vijeće i za to dalo jasno obrazloženje u presudi od 24.12.2013. godine (strana 16, 17 i 18), što je u cijelosti prihvatio i Vrhovni sud u presudi broj 06 0 K 004287 14 Kž 3 od 25.02.2015. godine.

Nesporno je da predloženi svjedok A.P., nije saslušan u postupku koji je prethodio donošenju pravomoćne osuđujuće presude i da se radi o novom dokazu i novim činjenicama za koje osuđeni i odbrana nisu mogli znati niti predložiti izvođenje ovog dokaza do okončanja glavnog pretresa, iz kojih razloga je ispunjen prvi uslov za ponavljanje pravomoćno okončanog krivičnog postupka u korist osuđenog propisan članom 343. stav 1. tačka c.) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH. Međutim, saznanja koja ima ovaj svjedok, bilo neposredna koja je po njegovoj tvrdnji čuo od oštećenog ispred objekta, niti posredna saznanja koja je dobio od svjedoka V.Č. dan nakon kritičnog događaja, o tome ko je prvi pucao u objektu oštećenog, a koja su sadržana u izjave od 11.03.2020. godine, nisu takva da bi odlučne činjenice mogle biti bitno drugačije utvrđene i da bi dovele do oslobađanja osuđenog ili kažnjavanja po blažem krivičnom zakonu. Pri čemu vijeće ponovno ukazujemo na stav Vrhovnog suda iz rješenja broj 06 0 K 004287 20 Kž 4 od 17.09.2020. godine, koje je odbilo žalbu punomoćnice osuđenog u odnosu na povrede krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku Federacije, jer je ovaj sud jasno obrazložio zbog čega iskaz svjedoka A.P. ne bi mogao dovesti do oslobađanja osuđenog ili kažnjavanja po blažem krivičnom zakonu i da je iskaz ovog svjedoka doveo u vezu sa dokazima koji su provedeni u toku krivičnog postupka. U tom pravcu Vrhovni sud u rješenju od 17.09.2020. godine na drugoj stranici navodi da „iz obrazloženja pobijanog rješenja (strana 5.) slijedi da je prvostepeni sud iskaz svjedoka A.P. doveo u vezu sa dokazima koji su provedeni u toku krivičnog postupka, a potom naveo konkretne razloge zbog čega nalazi da iskaz svjedoka A.P. ne bi mogao dovesti do oslobađanja osuđenog ili do njegovog kažnjavanja po blažem krivičnom zakonu...“

Iz navedenih razloga potpuno je nevažno zbog čega je oštećeni nakon ranjavanja odvezen u bolnicu nakon sat vremena, na što također ukazuje braniteljica osuđenog, a u odnosu na navode punomoćnice osuđenog da bi se saslušanjem predloženog svjedoka utvrdilo da osuđeni nije imao namjeru da oštećenog liši života, nego da nesuglasice od ranije riješe na miran način, ovo vijeće je obrazložilo u ukinutom rješenju.

Kako iz odredbe člana 323. stav 1. tačka c.) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH proizilazi da uslovi za ponavljanje krivičnog postupka moraju biti kumulativno ispunjeni, a u konkretnom slučaju drugi uslov nije ispunjen (jer saznanja svjedoka A.P. sadržana u izjave od 11.03.2020. godine) nisu takva da bi odlučne činjenice mogle biti bitno drugačije i dovesti do oslobađanja osuđenog ili kažnjavanja po blažem krivičnom zakonu, odlučeno je kao u izreci ovog rješenja po osnovu iz člana 346. stav 1. i člana 348. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH.

Zapisničar
Sanela Nesimi

Predsjednik vijeća
Senad Begović

Pravna pouka:

Protiv ovog rješenja dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu Federacije BiH.
Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od 3 dana od dana prijema

rješenja i ne zadržava izvršenje rješenja.